

“El rellotge vell i el nou rellotge”

En un petit poble de muntanya, hi havia un rellotge vell al centre de la plaça. Feia molts, molts anys que hi era.

El seu vidre estava una mica ratllat, i de tant en tant feia un tic-tac una mica lent... però mai no s'havia aturat.

Tothom confiava en ell: els nens sabien quan havien d'anar a escola, els adults quan havien d'anar a treballar,

i fins i tot el forner mirava el rellotge vell per saber quan treure el pa del forn.

El rellotge era com el cor del poble: marcava el pas del temps, però també la vida de tothom.

Quan sonaven les dotze, el poble s'omplia de rialles i gent al carrer; quan tocaven les nou, les cases s'il·luminaven amb els sopars familiars.

Un dia, l'ajuntament va decidir posar un rellotge nou. Un rellotge modern, digital, amb llum, pantalla i connexió a internet.

Els ciutadans estaven molt contents; pensaven que seria més precís i molt més bonic.

El dia que el van instal·lar, tothom es va reunir a la plaça per veure'l brillar.

El vell rellotge va ser despenjat amb molta cura i portat al magatzem del poble.

El van deixar en un racó fosc, cobert amb una manta plena de pols.

Ningú no va pensar més que aquell rellotge vell pogués tornar a ser útil.

Però aquella nit, una figura misteriosa va aparèixer entre les ombres del magatzem.

Era la Bruixeta Edith, una bruixa curiosa que feia temps que observava el poble.

Mirava el rellotge nou amb enveja.

—Tothom t’ha estimat durant anys —va murmurar—, i ara et canvien per un de nou, ple de llums i pantalles...

Potser no s’ho mereixen tant.

Va fer un petit encanteri amb la seva vareta i va xiuxiuejar:

—Que el nou rellotge perdi el seu seny, i que el poble recordi qui feia bategar el temps de veritat...

L’endemà, tot semblava perfecte. El nou rellotge marcava l’hora amb una llum blava molt elegant, i tothom el mirava amb admiració.

Però al cap de poc temps, van començar els problemes.

Primer va perdre la connexió a internet per un núvol espès que la bruixa havia fet aparèixer.

Després, quan ella va xiuxiuejar un altre encanteri, les hores van començar a ballar soles per la pantalla.

Finalment, va fer ploure intensament sobre la plaça, i el rellotge es va apagar completament!

El poble estava fet un caos. Els nens arribaven tard a l’escola, els treballadors sortien a hores estranyes, i el forner cremava el pa.

La plaça, que abans era plena de vida, ara estava plena de confusió.

Mentrestant, al magatzem, el rellotge vell dormia. Però una nit, va passar una cosa estranya.

Una llum lila va aparèixer entre les caixes del magatzem.

D’allà va sortir la mateixa bruixa Edith, ara una mica penedida.

—Potser m’he passat... —va dir mirant el rellotge vell—.

Només volia que el poble t’enyorés, no pas que visquessin en el caos.

Amb molta delicadesa, la bruixa va treure la manta plena de pols i va observar el rellotge.

El seu vidre estava ratllat i les agulles gairebé no es movien.

—Et tornaré a la vida, perquè el poble torni a tenir pau.

Va agitar la vareta i va xiuxiuejar unes paraules màgiques.

Una espurna daurada va envoltar el rellotge, que va començar a fer un tic-tac molt suau, com si es despertés d'un llarg somni.

L'endemà, un nen del poble, que sovint ajudava el seu avi al taller, va anar al magatzem per jugar i buscar peces velles.

Es deia Pol, i vivia amb el seu avi des que era petit. Era un nen curiós, ple d'imaginació i enamorat de tot el que fos antic.

Li fascinaven les eines velles, els engranatges rovellats i sobretot els rellotges antics que col·leccionava amb orgull.

Sovint compartia aquesta passió amb la seva millor amiga, la Clara, que vivia al carrer del darrere.

Junts passaven tardes mirant com funcionaven els rellotges antics i imaginant les històries que amagaven dins.

Aquell matí, en Pol i la Clara van descobrir que el rellotge vell del poble ja no hi era.

—Avi! —va cridar el Pol—. El rellotge ha desaparegut!

L'avi va deixar el diari i va somriure amb misteri.

—Potser només ha anat a fer una volta. Els rellotges vells tenen molt de temps per fer el que volen.

El Pol, sospitant que la bruixa tenia alguna cosa a veure amb el desastre, va decidir anar-la a buscar.

La Clara, valenta com ell, va dir: —No hi aniràs sol. Si el rellotge vell ha tornat a bategar, hem d'ajudar-lo.

Els dos amics van seguir el so d'un tic-tac molt suau fins al bosc.

A mesura que s'endinsaven, la boira es feia més espessa.

Els arbres semblaven xiuxiuejar els seus noms, i el vent bufava com si fos un sospir vell.

Les fulles cruixien sota els seus peus, i cada pas semblava ressonar com un eco llunyà.

De sobte, una ombra va creuar el camí. Els dos nens es van aturar, amb el cor bategant ràpid.

Només era un corb... o això van voler creure.

A la llunyania, entre la boira, van veure una llum tènue que ballava.

Quan s'hi van acostar, van notar l'olor de cera fosa i herbes estranyes.

Era la casa de la bruixa, amb una xemeneia torta i finestres que brillaven amb una llum verda i inquietant.

El Pol va trucar a la porta, tremolant.

—Hola...? Hi ha algú?

La porta es va obrir lentament, grinyolant com si feia segles que no s'obris.

De dins va sortir la bruixa Edith, amb un somriure misteriós i els ulls com dues brases.

—Bon vespre, petits. Busqueu alguna cosa?

—Has fet que el rellotge nou s'espalli! —va dir el Pol, fent un pas enrere—. El poble està perdut!

La bruixa va abaixar el cap.

—Només volia que recordéssiu el vell... però ara entenc que el poble necessita el seu veritable cor.

La Clara, amb veu suau però ferma, va dir:

—Si de debò vols ajudar, deixa que torni a casa. El poble el troba a faltar.

El rellotge vell, que brillava sobre una taula, semblava escoltar-los. Un raig de lluna va entrar per la finestra i el va fer resplendir. El Pol va aixecar la mà i va dir amb valentia:

—Rellotge, torna a casa. El poble et necessita.

Una llum càlida va omplir la casa. El rellotge va començar a brillar més fort, i en un instant va desaparèixer, deixant una olor dolça de fum i pols d'or.

Quan el Pol i la Clara van tornar a la plaça, el rellotge vell tornava a estar penjat a la seva torre. Feia tic-tac, com sempre. Els ciutadans van sortir de casa, sorpresos, i van començar a aplaudir.

Des d'aquell dia, la bruixa Edith va prometre utilitzar la seva màgia només per ajudar. I cada any, durant la Festa del Tic-Tac, el poble recorda no només el vell rellotge... sinó també els dos nens valents, el Pol i la Clara, que van creure en la màgia del temps.

Quan arriba l'hivern, i la neu cobreix la plaça, encara se sent el tic-tac del vell rellotge. Suau, constant, fidel. Com si el temps mateix volgués dir: "No cal ser nou per ser valuós. Només cal no deixar de bategar."